

1. ΓΙΑΤΙ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Μέσο: . . . . . ΤΑ ΝΕΑ_ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ημ. Έκδοσης: . . .24/02/2024 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .24/02/2024

Σελίδα: 7

Innews ΑΕ - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ Π.Κ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ

Γιατί στηρίζουμε την Ουκρανία δύο χρόνια μετά;

Δύο χρόνια πριν είχα γράψει στις σελίδες αυτές ότι «καμία πλευρά δεν μπορεί να κερδίσει τον πόλεμο αυτόν. Το ζητούμενο είναι να μην πτηθεί η Ουκρανία». Δύο χρόνια μετά η έκβαση του πολέμου που προκάλεσε η απρόκλητη επίθεση της Ρωσίας έχει ήδη καταστεί αβέβαιη και μάλλον γέρνει προς την πλευρά της Ρωσίας. Έναν χρόνο πριν, στην πρώτη επέτειο του πολέμου, σχεδόν οι πάντες εκτιμούσαν ότι η Ουκρανία θα είναι η τελική νικήτρια. Σήμερα πολλοί θα το ήθελαν αυτό κυρίως στην Ευρώπη. Ελάχιστοι όμως το πιστεύουν. Οι συζητήσεις στη συνάντηση ασφάλειας του Μονάχου το πιστοποιούν. Αντίθετα οι περισσότεροι εκτιμούν ότι ο τελικός «νικητής» (εξαρτάται πώς θα ορισθεί) πιθανότατα θα είναι η Ρωσία. Η επίσημη Ευρώπη πάντως και ειδικότερα η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) εμφανίζεται δημοσίως τουλάχιστον να πιστεύει στη νίκη της Ουκρανίας και τη στηρίζει για την επίτευξη του στόχου αυτού. Ωστόσο οι φωνές, πολιτικές, ακαδημαϊκές, κοινωνικές που προβάλλουν το αίτημα για άμεσο τερματισμό (ή πάγωμα) της πολεμικής σύγκρουσης πολλαπλασιάζονται. Και αρκετές κυβερνήσεις προβληματίζονται – να συνεχίσουν τη στήριξη της Ουκρανίας σ' έναν στόχο «νίκη επί της Ρωσίας» που δεν πιστεύουν ότι είναι επιτεύξιμος ή όχι; Φωνές προς την κατεύθυνση του τερματισμού της στήριξης και του πολέμου ακούγονται και εις τα καθ' ημάς. Επομένως το ερώτημα είναι ποια θα πρέπει να είναι η πολιτική της χώρας μας στο μείζον αυτό ζήτημα – τον πόλεμο της Ουκρανίας δύο χρόνια μετά;

Λαμβάνοντας υπόψη όλες τις παραμέτρους (γεωπολιτικές, θεσμικές, πολιτικές κ.λπ.) και σταθμίζοντας προσεκτικά τα ελληνικά συμφέροντα, τα εν στενή εννοία εθνικά και τα ευρύτερα γεωπολιτικά, αλλά και αξίες που υπηρετούμε, η απάντηση είναι μία και σαφής: η Ελλάδα δεν έχει άλλη επιλογή παρά να ευθυγραμμίζεται πλήρως με την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης πάνω στο ζήτημα. Αλλά και να συμβάλλει στη διαμόρφωση της πολιτικής της Ένωσης προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση – στη μη ήττα της Ουκρανίας και στη ματαίωση της προοπτικής πλήρους, «θριαμβευτικής επικράτησης» της Ρωσίας, επικράτησης δηλαδή ενός επεκτατικού νεο-αυτοκρατορικού σχεδίου κατάλυσης της κυριαρχίας μιας χώρας με βία μέσα κατά βάνανση παραβίαση του διεθνούς δικαίου. Μαζί με τις Βαλτικές χώρες και τη Φινλανδία, η Ελλάδα είναι η άλλη χώρα-μέλος της ΕΕ που έχει ζωτικό συμφέρον να δει αυτό το νεο-αυτοκρατορικό σχέδιο να πτύχεται. Όχι γιατί απειλείται άμεσα από τη Ρωσία (όπως θεωρούν Βαλτικές χώρες, Φινλανδία) αλλά για λόγους αρχής και παιδαγωγικούς για άλλους αυταρχικούς ηγέτες που θα ονειρεύονταν ενδεχομένως να προωθήσουν νεο-αυτοκρατορικά, επεκτατικά σχέδια. Μόνο έτσι θα συνεχίσει η Ελλάδα «να είναι στη σωστή πλευρά της ιστορίας».

Η θέση αυτή δεν αποκλείει τον τερματισμό του πολέμου και το άνοιγμα της διπλωματικής διαδικασίας για την επίτευξη «δίκαιης ειρήνης». Αλλά γι' αυτό θα πρέπει η ίδια η Ουκρανία να επαναπροσδιορίσει το περιεχόμενο της επικράτησης, μη-ήττας από τη Ρωσία στη βάση των φιλελεύθερων αξιών και στρατηγικών στόχων που έχει θέσει σε σχέση με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ (ένταξη) και να λάβει τις δύσκολες αποφάσεις. Με άλλα λόγια, η Ουκρανία – η οποία διέσωσε την ανεξαρτησία της – χρειάζεται μια νέα «θεωρία νίκης και χειρισμού» της Ρωσίας όπως χρειάζεται και να βγει από την εσωτερική πολιτική κρίση στην οποία φαίνεται να βυθίζεται...

Ο καθηγητής Π.Κ. Ιωακειμίδης είναι πρώην προεβευτής - συμβούλος του ΥΠΕΞ, μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής του ΕΛΙΑΜΕΠ. Τελευταίο βιβλίο του «Ελλάδα: Ορίζοντας 2030. Οι Προκλήσεις Τουρκίας και Ευρώπης» (Έκδοση Παοζήση).